

La fàbrica d'imatges

Rose Present

29.06__8.09.2024

Aquesta mostra no és tan sols d'art plàstic en moviment o d'imatges experimentals. En sí mateixa és un experiment pel qual vaig voler implicar a diferents espais i esdeveniments de la ciutat i de Nova York. A més de la Planta 0 de la *Sala Muncunill*, hi ha la *Festa Major de Terrassa*, el *Cinema Catalunya (Filmoteca de Catalunya)* *The Fimmakers Cooperative de NYC* i la *Biennial MANIFESTA 15*.

Eternament agraïda a l'Ajuntament de Terrassa, Servei de Promoció Cultural i Audiovisual, Arts Visuals, perquè han acollit les meves propostes d'experiments visuals, conceptuals i relacionals, de vegades molt crítics, sense tallar-me les ales.

No totes les institucions estan preparades per assolir el risc i l'aventura de la creació d'una lliure pensadora.

Gràcies, Terrassa.

Rose Present

El títol *La fàbrica d'imatges* fa referència al llibre *L'usine aux images* de 1927. Un recull d'assajos del primer crític de cinema, Ricciotto Canudo, que el 1911 va publicar el *Manifest de les Set Arts*, en el qual considerava el cinema "art plàstic en moviment [on] l'artista de la pantalla pinta amb pinzells de llum", i batejà el cinema amb el terme "Setè Art".

En paraules seves "si bé la indústria es va voler apropiari del terme per donar-hi prestigi mercantil", no va acceptar la responsabilitat imposada per la paraula art. Art, d'aquest setè Art que els artistes de les avantguardes històriques ja havien començat a experimentar amb la plasticitat d'aquesta nova tecnologia, però van quedar al marge de la indústria emergent del cinema de guió teatralitzat.

Així *Rose Present* converteix la Planta 0 de la Sala Muncunill de l'antiga fàbrica de Vapor Amat en "La fàbrica d'imatges" d'un "art plàstic en moviment" que retorna a un *punt 0 de les representacions simbòliques* i les fa dialogar amb diferents espais i esdeveniments temporals.

Autocomissariada per la mateixa artista, juga amb els coneixements adquirits durant els seus seixanta-dos anys de vida. Formada en disseny, llicenciada en Belles Arts (escultura i espai urbà) per la Universitat de Barcelona. Beca Sèneca en audiovisuals en la Universitat del País Basc. Màster en Filosofia de l'art contemporani per a Universitat Autònoma de Barcelona. Coneixements que conflueixen en l'articulació d'aquest joc wittgensteinià o duchampià on les imatges escriuen amb llum una escolta dialògica amb el context en l'argument espacial (Site-Writing-images).

SITE WRITTING IMAGES

Per Wittgenstein les paraules són com objectes que prenen el seu significat segons la ubicació en l'argument de l'espai. D'aquesta manera, en ubicar un urinari en una sala d'art, Marcel Duchamp va escriure la primera crítica a la institució art "sense paraules". Lògica que podríem aplicar a les imatges que prenen la seva significació segons el seu context espai-temporal.

La Sala Muncunill és l'edifici d'una antiga fàbrica de vapor de la indústria tèxtil de Terrassa, que representa el motor econòmic d'una època. L'edifici de Lluís Muncunill fou rehabilitat com a contenidor de mostres artístiques. I, en ser patrimoni res no es pot tocar fora dels immaculats murs blancs habilitats per ubicar les obres d'art.

El rapte conceptual de l'edifici sense tocar-lo, projectant imatges de la peça realitzada el 2009 *INFRALEVE, Indústria Vapor Cultural*. Peça que forma part del projecte *Pensar amb les mans* on Rose Present responia a sentències de les teories de l'art des de la praxi amb "escriptura en temps il·luminat", o "teories a la vista". Moltes van ser realitzades amb fum usant el concepte d'Infraleve de Marcel Duchamp per vehicular, amb ironia crítica, les tesis d'Arthur Danto que afirmà que només es podia discernir entre un objecte comú i una obra d'art per l'atmosfera teòrica imposada pel món de l'art. Segons aquesta tesi, res no podia ser art si els filòsofs de l'art no ho determinaven. Bé, Marcel Duchamp i l'urinari o *La Fontaine*, que van significar el gir de l'art del segle passat, mai no haguessin existit si hagués estat pels teòrics de l'art que van trigar més de mig segle a traduir en paraules les tesis duchampianes escrites amb l'alfabet objectual del comú. Com prohibir la vida abans de tenir "la teoria". Supèrbia de la raó.

El joc irònic del fum serviria per lligar les distintes funcions de l'edifici com antiga fàbrica de vapor i l'actual funció d'espai expositiu. Amb les peces *Museu: Contenidor Atmosfera Art* i *INFRALEVE, Indústria Vapor Cultural*, l'última aquí transformada en *INFRALEVE, Senyals de fum*, donat que surten imatges del fum. Paròdia de la nova contaminació visual creada per les actuals indústries netes (o assassines) de l'actual capitalisme informacional/cultural.

Projectar fum d'una cigarreta en l'edifici patrimonial expositiu, just en el lloc on la gent surt a fumar durant les inauguracions, té quelcom de políticament incorrecte, com tot art.

1 Diàleg amb el passat fabril de l'edifici. Projectió **"INFRALEVE - Senyals de FUM"** on la façana respira un fum d'imatges del projecte (metàfora de la nova contaminació de "núvols informacionals"). **Biennal MANIFESTA 15 METROPOLITANA (08-09-2024)**

2 Diàleg amb l'espai expositiu (funció actual). Reinterpreta l'espai museístic: Cub blanc de la modernitat, Cub negre de la postmodernitat i Cub transparent **"Museu: Contenidor atmosfera Art"**, en l'acció inaugural. **(29.06.2024)**

3 Diàleg amb la ciutat amb "Proves de FOC amic" de "Terrassa e_motions de llum" (Terrassa Crea), on imatges de la ciutat retornen al seu context projectades a l'espai públic durant la Festa Major **(30-06-2024)**

4 Diàleg context internacional amb dos passis de sessions de (Filmoteca de Catalunya) al **Cinema Catalunya**, comissariats des de NYC per **The Filmmakers Cooperative**, on Rose Present comparteix cartell amb les pioneres i pioners del Cinema Experimental com Maya Deren i Marie Menken entre d'altres. **(04.07.2024 i 19.09.2024)**

Rose Present

Rose Present és una artista experimental d'imatges en moviment nascuda a Barcelona. Actualment, resideix a Les Fonts de Terrassa, la terra dels seus orígens. Formada en disseny, llicenciada en Belles Arts (escultura i espai urbà) per la Universitat de Barcelona, Beca Sèneca en audiovisual per la Universitat del País Basc, Màster en Filosofia de l'Art Contemporani per la Universitat Autònoma de Barcelona i la Fundació Miró. Ha combinat, disseny gràfic, docència, pràctiques artístiques en escultura i espai públic, performance, vídeo experimental, comissariat de gènere, i una reflexió teòrica sobre la imatge escrita amb imatges.

S'inicia en l'audiovisual en 2001, com a complement de l'escultura i espai urbà. Reflexiona sobre els nous monuments, que ja no estan esculpits en pedra sinó que són imatges congelades en els nostres cervells i que constitueixen un altre espai públic amb nova imaginaria no religiosa aparentment intangible.

Escriu en *Temps il·luminat* (audiovisual) la seva tesina en filosofia de l'art amb els seus *Apunts de pensament visual* on realitza la seva investigació visual/conceptual en diferents àrees de la imatge.

D'inicis molt conceptuals, deixa la literalitat de les imatges per penetrar en l'experimentació formal i medial, amb els camins conscients i inconscients que aquestes obren, acostant-se a posicionaments del llenguatge i la tradició del cinema experimental.

Treballa les imatges en moviment des d'un doble sentit / significat: el presencial (càmera a la mà) que utilitza el cos com a trípode per a les seves emocions i el representacional, per digerir les imatges que rep del món, amb la sèrie "Dona" sense càmera, reinterpreta "càmera-món".

Des del 2015 forma part del catàleg de la distribuïdora de Cinema experimental The Filmmakers Cooperative NYC, on ha compartit cartell amb pioneres i pioners del cinema com Maya Deren, Stan Brakhage, Merien Menken, Nancy Holt.

Ha rebut nombrosos premis i mencions en festivals internacionals. Les seves peces s'han pogut veure en festivals de cinema, de vídeo experimental i en museus de països com: Brasil, Itàlia, Portugal, França, USA, Mèxic, Colòmbia, Alemanya, Cuba, Índia, Turquia, Grècia, França, Espanya, Argentina, Xile, Veneçuela, Indonèsia, Bolívia, Lituània, Perú.

Les pel·lícules de Rose Present són com haiku: precises, ambigües i profundament ressonants

Les pel·lícules de Rose són justament honestes. El seu poder deriva de la juxtaposició de ritmes i imatges nítidament evocadores que són alhora personals i profundes. La forma general de moltes d'elles és que comencen fent-nos pensar que van en una direcció i després canvia de direcció per tallar de forma precisa en el pensament. Els nivells d'introspecció que això crea són com les etapes del discurs. La complexitat de la relació entre la direcció del pensament i els ritmes que l'impulsen és meravellosa.

Daniel Barnett Cineasta nord-americà, autor del llibre *Movement as Meaning in Experimental Cinema*

<https://www.rrosepresent.com/>

<http://www.rroserpresent.eu/>

<https://film-makerscoop.com/filmmakers/rrose-present>

<https://donesvisuels.cat/usuarios/rrose-present/>

<https://www.facebook.com/rroserpresent>

<https://www.instagram.com/rrosepresent/>

Exposició comissariada per Rose Present

Organitza:

Amb el suport de:

